

Arrest

nr. 230 380 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.1. Aangaande M. A. H. M. (verder: verzoeker)

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bashiqa, provincie Ninewa, Centraal-Irak. Uw vader zou ambtenaar zijn geweest bij de overheid en was een rijk man. In 1996 zouden uw broer en uw vader vermist zijn geraakt.

Uw moeder zou te weten zijn gekomen dat een man op wiens afdeling uw vader ook werkte een rol had gespeeld in de verdwijning. U zou zeer kwaad zijn geweest en naar deze man zijn gegaan om hem uit te schelden. In 1998 zou deze man een klacht tegen u hebben ingediend. Uw moeder zou bezorgd zijn geweest om uw veiligheid en nam u mee naar Sheikhan, provincie Ninewa, waar u onderdook bij een vriend. Deze vriend raadde u aan het land te verlaten en regelde alles voor uw vlucht. U ging naar Turkije waar u ongeveer een jaar verbleef alvorens u verder reisde naar Griekenland. In Griekenland verbleef u opnieuw ongeveer een jaar. In 2000 vervolgde u uw weg naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Tot 2004 verbleef u er legaal, daarna was er een opheffing van uw statuut en verbleef u verder in het land op illegale wijze. In 2013 kreeg u te horen dat uw moeder zwaar ziek was en besloot u naar Bashiqa terug te keren om uw moeder bij te staan. In mei 2014 huwde u met A.H.D. U hebt met haar twee dochters, E. en D.. In juni 2014 zou de politie naar u thuis zijn gekomen met een oproeping om u bij de rechtbank aan te melden. De politie meldde u dat er een klacht tegen u en uw vader hangende was van in het jaar 1998. U ging naar de zitting en kreeg te horen dat uw vader acht gronden op uw naam zou hebben geschreven en dat u deze contracten moest vinden, anders zou u tot elf jaar gevangenisstraf in Mosul worden veroordeeld. U vroeg uw moeder naar deze contracten, maar zij zou u niets hebben gegeven. U zou daarop de zitting hebben afgewacht. Op 6 augustus 2014 viel IS uw regio binnen waarop u bent gevlucht naar Sheikhan. U bleef er tot de tiende van de maand en contacteerde vervolgens een smokkelaar die u en uw echtgenote hielp Irak te verlaten. Jullie gingen met een vrachtwagen naar Turkije waar jullie verbleven tot oktober 2015 en van waar jullie vervolgens verder reisden naar Griekenland. Via de balkanroute kwam u uiteindelijk aan in Duitsland waar u en uw echtgenote op 2 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indienden. In augustus 2017 zou u in Duitsland een negatieve beslissing hebben verkregen waardoor u besliste verder te reizen naar België waar u en uw echtgenote op 6 april 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: drie psy attesten betreffende uw echtgenote, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw huwelijksakte, twee documenten betreffende uw procedure in Duitsland, een moederboekje in Duitsland en documenten van uw kinderen afgegeven in Duitsland. U voegt op 15 april 2019 ook een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw schoonvader, en een kopie van de identiteitskaarten van uw schoonvader, schoonmoeder en schoonzus bij het dossier toe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris

van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23

augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie recente herkomst uit Bashiq, provincie Ninewa, Centraal-Irak. Ten eerste leggen jullie geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit of herkomst kan staven. Zo legt u enkel een kopie van uw nationaliteitsbewijs en een kopie van uw huwelijksakte voor (CGVS, pg.5). Uw originele identiteitskaart nationaliteitsbewijs en huwelijksakte zouden in 2017 door Duitsland zijn ingehouden (CGVS, pg.5). Uit het administratief dossier dat uit Duitsland werd opgevraagd, blijkt echter dat de daar ingehouden documenten namelijk uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en huwelijksakte vals bleken te zijn. Uit bovenstaande blijkt dat u eerder de Duitse asielinstanties heeft getracht te misleiden. Niet alleen slaagt u hierdoor niet in uw persoonsgegevens of herkomst aan te tonen, maar bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid.

Daarnaast blijkt ook de tijdspanne en de plaatsen van herkomst die u weergaf bij de Duitse autoriteiten te verschillen van uw weergave bij de Belgische asieldiensten. Zo verklaarde u bij de Duitse autoriteiten (zie administratief dossier) dat u woonachtig was in Sheikhan toen u Irak verliet in augustus 2015, daarna naar Zakho zou zijn gereisd om vervolgens in september naar Turkije verder te reizen. In oktober 2015 stelde u, zou u via de Balkanroute naar Duitsland zijn gaan. (pg. 2,3,4 Anhörungsniiderschrift). U gaf bij de Duitse autoriteiten aan dat uw dochter E. die werd geboren op 17 april 2015 in Irak werd geboren (pg.5).

Bij de Belgische autoriteiten stelt u echter dat u woonachtig was in Bashiqā en dat u in augustus 2014 naar Sheikhan bent vertrokken waar u stelde slechts vier dagen te zijn gebleven alvorens u met behulp van een vrachtwagen naar Turkije vertrok (CGVS, pg.4). U zou vervolgens nog een jaar in Turkije zijn gebleven en vertelt vanaf oktober 2015 dezelfde reisroute als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Duitse asielautoriteiten (CGVS, pg.4). U stelt tevens dat uw dochter E. in Turkije werd geboren (CGVS, pg.3).

Het is aldus duidelijk dat u bij de Duitse autoriteiten 2015 als uw vertrek uit Irak neemt en dit vanuit Zakho, dit terwijl u bij de Belgische autoriteiten tracht 2014 als vertrekpunt te nemen met een vertrek uit Bashiqā en achtereenvolgens Sheikhan. Het feit dat u verder geen enkel document weet voor te leggen zoals een voedselrantsoenkaart, woonstkaart, kieskaart of geboorteakte, bevestigt het CGVS in zijn vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op waar u hebt verbleven in de jaren na uw terugkomst uit Irak of wanneer en hoe u Irak hebt verlaten.

Ook uw verklaringen over uw activiteiten na uw terugkeer naar Irak, tonen aan dat u op bewuste wijze het CGVS tracht te misleiden. Zo vertelde u ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat u na uw terugkeer naar Irak niet hebt gewerkt (CGVS, pg.5). U gaf aan te leven van de 7000 euro die uw moeder had bij uw terugkeer naar Irak en de 1400 euro die u van het Rode Kruis had gekregen (CGVS, pg.5). Dit terwijl u bij de Duitse asielinstanties aangeeft dat u gedurende de twee jaar (opnieuw in tegenstelling tot uw bewering bij het CGVS dat u na terugkeer slechts één jaar in Irak verbleef) na terugkeer in Irak hebt gewerkt. U legde in Duitsland zelfs een arbeidsovereenkomst voor van een Amerikaanse oliefirma (Anhörungsniederschrift, pg.5) en verklaarde zelf in dit bedrijf te hebben gewerkt dat gelokaliseerd was in Erbil (Anhörungsniederschrift, pg.4). Dat u bij het CGVS dan verklaart niet te hebben gewerkt en met geen woord rept over uw werk bij een firma in Erbil, maakt dat u met het oog op het het verdoezelen van de gerede redenen van uw vlucht en uw laatste verblijfplaatsen in Irak een mistgordijn schept over uw activiteiten en verblijfplaatsen in de jaren na uw terugkeer.

Ondanks de verklaringen van uw echtgenote afkomstig te zijn uit Bashiqā, er steeds te hebben gewoond en het gegeven dat haar ouders er tot op heden nog steeds woonachtig zijn, is het zeer opmerkelijk dat zij weinig tot geen kennis weet te etaleren betreffende Bashiqā. Zo kan zij wel enkele dorpen noemen rondom Bashiqā, maar weet zij niet weer te geven of dit specifiek Yezedi dorpen dan wel Arabische dorpen waren (CGVS, pg.3). Nochtans is deze bevolkingssamenstelling in het licht van de recente gebeurtenissen in de regio tussen Yezedi en soennitische Arabieren op zijn minst relevant te noemen. Ondanks dat zij weet dat er een kerk, een Azar, een moskee, een ziekenhuis een school en een politiekantoor in het dorp waren (kenmerk eigen aan om het even welk dorp in de wijde omgeving), stelt ze dat zowel het ziekenhuis als de school 'Bashiqā' heten en weet ze niet wat de naam was van het politiekantoor (CGVS echtgenote, pg.3). Daarnaast blijven haar verklaringen betreffende Bashiqā enkel aan de oppervlakte en toont zij geen blijk van echte verbintenis of herinneringen aan het dorp dat jarenlang het hare zou zijn geweest (CGVS echtgenote, pg.4).

Dit gaat eveneens op betreffende de gebeurtenissen die haar familie zou hebben meegemaakt naar aanleiding van de inval van Daesh. Zo stelt zij dat haar zus is ontvoerd, maar kan verder geen details geven over hoe de rest van haar familie vervolgens Bashiqā is kunnen ontvluchten (CGVS, echtgenote, pg.3). Evenmin kan zij aangeven wanneer haar familie naar Bashiqā zou zijn teruggekeerd (CGVS, echtgenote, pg.5).

Daarenboven stemmen haar verklaringen betreffende haar vertrek uit Irak evenmin overeen met de verklaringen die zij aflegde in Duitsland. Zo stelt zij in huidig gehoor dat jullie bij de inval van IS vanuit Bashiqā naar Sheikhan zijn gevlucht, er twee dagen hebben gebleven alvorens naar Istanbul te vertrekken (CGVS echtgenote, pg.4). Dit terwijl zij tegenover de Duitse instanties verklaart in Sheikhan te hebben gewoond, naar Zakho te zijn gevlucht bij de inval van IS, en er twee maand te hebben verbleven alvorens naar Turkije te vertrekken. Dit terwijl zij eveneens verklaart in oktober 2015 uit Irak te zijn vertrokken (Anhörungsniederschrift, pg.3, 5). Het dient geen betoog dat haar verklaringen niet compatibel zijn met de feiten zoals deze zich werkelijk voordeden, namelijk de inval van IS in augustus 2014 in de regio. Daarenboven verklaart zij tegenover de Duitse autoriteiten dat zij in Sheikhan woonachtig was, ze daar naar school is geweest en dat haar school 'Sheikhan' zou zijn genaamd (Anhörungsniederschrift, pg.6). Ook stelt zij, in tegenstelling met uw verklaringen in huidig gehoor, dat haar eerste kind in Sheikhan geboren is (Anhörungsniederschrift, pg.6). Tevens rept zij bij de Duitse asielinstanties met geen woord over de ontvoering van haar zus. Het dient dan ook geen betoog dat hieruit kan worden afgeleid dat jullie daadwerkelijk trachten de Europese asielinstanties te misleiden betreffende jullie herkomst en uw recente verblijfplaatsen in Irak.

Daar u bewust de Europese autoriteiten tracht te misleiden betreffende jullie identiteit, herkomst en recente verblijfplaatsen, kan er reeds bij voorbaat de nodige twijfel worden geuit bij de persoonlijke gebeurtenissen die u aanhaalt in België en die zich op deze plaatsen zouden hebben afgespeeld, namelijk het proces waaraan u onderhevig zou zijn en de mogelijke consequentie van een gevangenisstraf in Mosul waar u als Koerd vreest extra te zullen worden geviséerd.

Uw geloofwaardigheid wordt vervolgens verder gekelderd door het feit dat u bij de Duitse asielautoriteiten met geen woord rept over deze mogelijke vervolging én zelfs aangeeft dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend (Anhörungsniederschrift, pg.5).

Tevens zijn de inhoudelijke inconsistenties in uw verklaringen betreffende dit proces van die aard dat uw geloofwaardigheid ook op dat vlak sterk in gedrang komt. Zo stelt u dat u tot een gevangenisstraf van 11 jaar zou worden veroordeeld indien u de acht contracten die uw vader destijds op uw naam had laten zetten en die de Iraakse autoriteiten terugvorderden niet aan hen zou teruggeven (CGVS, pg.6). Ten eerste is het bijzonder opmerkelijk dat u, die besloot in 2013 vrijwillig naar Irak terug te keren, voor uw terugkeer niet door uw familie op de hoogte werd gesteld van deze hangende rechtszaak en alleen maar werd verteld dat het beter was om niet terug te keren (CGVS, pg.9). Het spreekt vanzelfs dat een dergelijk element eventueel van doorslaggevend belang kon zijn om, voor iemand die reeds jaren illegaal in het land verbleef, de basis te vormen van een aanvraag tot internationale bescherming en bovendien kon u met deze informatie het risico waaraan u mogelijks onderhevig was bij een terugkeer inschatten. Dat uw familie dit voor u verzweeg, raakt dan ook kant noch wal. Vervolgens zou een vriend van uw vader u wel hebben ingelicht toen u op de luchthaven aankwam en u hebben gezegd binnen te blijven en het huis niet te verlaten omwille van deze rechtszaak (CGVS, pg. 9). Het is dan ook vervolgens opmerkelijk dat u zich niet lang erna wel blootstelt aan de autoriteiten door het aanvragen van een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs waarmee ook meteen de rechtszaak weer opgerakeld werd (CGVS, pg.9). Dat u het risico zou lopen zonder zich eerst te vergewissen van de specificiteiten van deze rechtszaak en welke mogelijke gevolgen u zich op de nek zou halen bij het bekendmaken van uw identiteit bij de Iraakse autoriteiten, is opnieuw weinig aannemelijk.

Bijzonder onaannemelijk is uw verklaring waarom u niet in staat was om simpelweg deze contracten terug te geven. Zo geeft u aan dat u hierin niet slaagde omdat uw moeder haar medewerking niet wou verlenen. Ze zou dit hebben geweigerd hebben, uit koppigheid of wraak omdat de Arabieren uw vader en uw broer zouden hebben gedood (CGVS, pg.6). U stelde nochtans zeker te zijn dat ze wist waar die contracten lagen (CGVS, pg.6). Geconfronteerd met het feit dat een elfjarige gevangenisstraf in Mosul waar u vreesde niet levend vandaan te komen, wel een hoge tol was voor de wraakgevoelens van uw eigen moeder, geeft u vervolgens aan dat ze mentaal niet meer in orde was (CGVS, pg. 9). U legt overigens geen enkel document voor die uw beweringen omtrent deze rechtszaak kan bevestigen. Niet alleen kan, louter op basis van uw huidig gehoor, de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet staande blijven, laat staan wanneer vergeleken wordt met uw verklaringen in Duitsland. Daarin stelde u immers na uw terugkeer naar Irak geen persoonlijke problemen te hebben gekend en in plaats van thuis te moeten schuilen, werkzaam te zijn geweest in een firma in Erbil waar u tevens een werkcontract voorlegt (zie bovenstaande). Opnieuw dient geen betoog dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen er evenmin in bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De documenten betreffende uw procedure in Duitsland, een moederboekje in Duitsland en documenten van uw kinderen afgegeven in Duitsland bevestigen uw verblijf en verzoek om internationale bescherming in Duitsland. De psy attesten mbt uw echtgenote tonen een psychologische opvolging aan, maar tonen geenszins de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. De documenten betreffende uw schoonfamilie het nationaliteitsbewijs van uw schoonvader, en de identiteitskaarten van uw schoonvader, schoonmoeder en schoonzus zijn enkel kopieën die gemakkelijk manipuleerbaar zijn en daardoor niet als enig bewijs kunnen worden beschouwd en hebben daarenboven geen betrekking op uw persoon.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend

conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Aangaande D.A.H.D. (verder: verzoekster)

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bashiqa, provincie Ninewa, Centraal-Irak. Omwille van de inval van IS en de problematiek van uw echtgenoot – die vreest te zullen worden veroordeeld tot een gevangenisstraf in Mosul – zou u samen met uw echtgenoot Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. In oktober 2015 zou u verder zijn gereisd naar Griekenland. Via de Balkanroute kwam u uiteindelijk aan in Duitsland waar u en uw echtgenoot op 2 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indienden. In augustus 2017 zou u in Duitsland een negatieve beslissing hebben verkregen waardoor u besliste verder te reizen naar België waar u en uw echtgenoot op 6 april 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw huwelijksakte, twee documenten betreffende uw procedure in Duitsland, een moederboekje in Duitsland en documenten van uw kinderen afgegeven in Duitsland. U voegt op 15 april 2019 ook een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, en een kopie van de identiteitskaarten van uw vader, moeder en zus bij het dossier toe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt drie medische attesten voor waaruit dient te blijken dat u psychologisch wordt ondersteund. Tijdens het gehoor werd rekening gehouden met uw mentale staat. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verwijst integraal naar de asielfeiten die worden ingeroepen door uw echtgenoot en die u hieronder kan lezen:

‘U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bashiqa. Uw vader zou ambtenaar zijn geweest bij de overheid en was een rijk man. In 1996 zouden uw broer en uw vader vermist zijn geraakt. Uw moeder zou te weten zijn gekomen dat een man op wiens afdeling uw vader ook werkte een rol had gespeeld in de verdwijning. U zou zeer kwaad zijn geweest en naar deze man zijn gegaan om hem uit te schelden. In 1998 zou deze man een klacht tegen u hebben ingediend. Uw moeder zou bezorgd zijn geweest om uw veiligheid en nam u mee naar Sheikhan waar u onderdook bij een vriend. Deze vriend raadde u aan het land te verlaten en regelde alles voor uw vlucht. U ging naar Turkije waar u ongeveer een jaar verbleef alvorens u verder reisde naar Griekenland. In Griekenland verbleef u opnieuw ongeveer een jaar. In 2000 vervolgde u uw weg naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Tot 2004 verbleef u er legaal, daarna was er een opheffing van uw statuut en verbleef u verder in het land op illegale wijze. In 2013 kreeg u te horen dat uw moeder zwaar ziek was en besloot u naar Bashiqa terug te keren om uw moeder bij te staan. In mei 2014 huwde u met A.H.D.. U hebt met haar twee dochters, E. en D.. In juni 2014 zou de politie naar u thuis zijn gekomen met een oproeping om u bij de rechtbank aan te melden. De politie meldde u dat er een klacht tegen u en uw vader hangende was van in het jaar 1998. U ging naar de zitting en kreeg te horen dat uw vader acht gronden op uw naam zou hebben geschreven en dat u deze contracten moest vinden, anders zou u tot elf jaar gevangenisstraf in Mosul worden veroordeeld. U vroeg uw moeder naar deze contracten, maar zij zou u niets hebben gegeven. U zou daarop de zitting hebben afgewacht. Op 6 augustus 2014 viel IS uw regio binnen waarop u bent gevlucht naar Sheikhan. U bleef er tot de tiende van de maand en contacteerde vervolgens een smokkelaar die u en uw echtgenote hielp Irak te verlaten. Jullie gingen met een vrachtwagen naar Turkije waar jullie verbleven tot oktober 2015 en van waar jullie vervolgens verder reisden naar Griekenland. Via de balkanroute kwam u uiteindelijk aan in Duitsland waar u en uw echtgenote op 2 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indienden.

In augustus 2017 zou u in Duitsland een negatieve beslissing hebben verkregen waardoor u besliste verder te reizen naar België waar u en uw echtgenote op 6 april 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw huwelijksakte, twee documenten betreffende uw procedure in Duitsland, drie medische attesten betreffende uw echtgenote, een moederboekje in Duitsland en documenten van uw kinderen afgegeven in Duitsland. U voegt op 15 april 2019 ook een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw schoonvader, en een kopie van de identiteitskaarten van uw schoonvader, schoonmoeder en schoonzus bij het dossier toe.'

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald (CGVS, pg. 4,5).

Daar in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Ook hier wens het CGVS te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw echtgenoot dat hieronder wordt hernoemen.

'Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd,*

achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie recente herkomst uit Bashiqa, provincie Ninewa, Centraal-Irak. Ten eerste leggen jullie geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit of herkomst kan staven. Zo legt u enkel een kopie van uw nationaliteitsbewijs en een kopie van uw huwelijksakte voor (CGVS, pg.5). Uw originele identiteitskaart nationaliteitsbewijs en huwelijksakte zouden in 2017 door Duitsland zijn ingehouden (CGVS, pg.5). Uit het administratief dossier dat uit Duitsland werd opgevraagd, blijkt echter dat de daar ingehouden documenten namelijk uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en huwelijksakte vals bleken te zijn. Uit bovenstaande blijkt dat u eerder de Duitse asielinstanties heeft getracht te misleiden. Niet alleen slaagt u hierdoor niet in uw persoonsgegevens of herkomst aan te tonen, maar bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid.

Daarnaast blijkt ook de tijdspanne en de plaatsen van herkomst die u weergaf bij de Duitse autoriteiten te verschillen van uw weergave bij de Belgische asieldiensten. Zo verklaarde u bij de Duitse autoriteiten (zie administratief dossier) dat u woonachtig was in Sheikhan toen u Irak verliet in augustus 2015, daarna naar Zakho zou zijn gereisd om vervolgens in september naar Turkije verder te reizen. In oktober 2015 stelde u, zou u via de Balkanroute naar Duitsland zijn gaan. (pg. 2,3,4 Anhörungsniederschrift). U gaf bij de Duitse autoriteiten aan dat uw dochter E. die werd geboren op 17 april 2015 in Irak werd geboren (pg.5). Bij de Belgische autoriteiten stelt u echter dat u woonachtig was in Bashiqa en dat u in augustus 2014 naar Sheikhan bent vertrokken waar u stelde slechts vier dagen te zijn gebleven alvorens u met behulp van een vrachtwagen naar Turkije vertrok (CGVS, pg.4). U zou vervolgens nog een jaar in Turkije zijn gebleven en vertelt vanaf oktober 2015 dezelfde reisroute als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Duitse asielautoriteiten (CGVS, pg.4). U stelt tevens dat uw dochter E. in Turkije werd geboren (CGVS, pg.3).

Het is aldus duidelijk dat u bij de Duitse autoriteiten 2015 als uw vertrek uit Irak neemt en dit vanuit Zakho, dit terwijl u bij de Belgische autoriteiten tracht 2014 als vertrekpunt te nemen met een vertrek uit Bashiqa en achtereenvolgens Sheikhan. Het feit dat u verder geen enkel document weet voor te leggen zoals een voedselrantsoenkaart, woonstkaart, kieskaart of geboorteakte, bevestigt het CGVS in zijn vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op waar u hebt verbleven in de jaren na uw terugkomst uit Irak of wanneer en hoe u Irak hebt verlaten.

Ook uw verklaringen over uw activiteiten na uw terugkeer naar Irak, tonen aan dat u op bewuste wijze het CGVS tracht te misleiden. Zo vertelde u ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat u na uw terugkeer naar Irak niet hebt gewerkt (CGVS, pg.5). U gaf aan te leven van de 7000 euro die uw moeder had bij uw terugkeer naar Irak en de 1400 euro die u van het Rode Kruis had gekregen (CGVS, pg.5). Dit terwijl u bij de Duitse asielinstanties aangeeft dat u gedurende de twee jaar (opnieuw in tegenstelling tot uw bewering bij het CGVS dat u na terugkeer slechts één jaar in Irak verbleef) na terugkeer in Irak hebt gewerkt.

U legde in Duitsland zelfs een arbeidsovereenkomst voor van een Amerikaanse oliefirma (Anhörungsniiederschrift, pg.5) en verklaarde zelf in dit bedrijf te hebben gewerkt dat gelokaliseerd was in Erbil (Anhörungsniiederschrift, pg.4). Dat u bij het CGVS dan verklaart niet te hebben gewerkt en met geen woord rept over uw werk bij een firma in Erbil, maakt dat u met het oog op het het verdoezelen van de gereede redenen van uw vlucht en uw laatste verblijfplaatsen in Irak een mistgordijn schept over uw activiteiten en verblijfplaatsen in de jaren na uw terugkeer.

Ondanks de verklaringen van uw echtgenote afkomstig te zijn uit Bashiqā, er steeds te hebben gewoond en het gegeven dat haar ouders er tot op heden nog steeds woonachtig zijn, is het zeer opmerkelijk dat zij weinig tot geen kennis weet te etaleren betreffende Bashiqā. Zo kan zij wel enkele dorpen noemen rondom Bashiqā, maar weet zij niet weer te geven of dit specifiek Yezedi dorpen dan wel Arabische dorpen waren (CGVS, pg.3). Nochtans is deze bevolkingssamenstelling in het licht van de recente gebeurtenissen in de regio tussen Yezedi en soennitische Arabieren op zijn minst relevant te noemen. Ondanks dat zij weet dat er een kerk, een Azar, een moskee, een ziekenhuis een school en een politiekantoor in het dorp waren (kenmerk eigen aan om het even welk dorp in de wijde omgeving), stelt ze dat zowel het ziekenhuis als de school 'Bashiqā' heten en weet ze niet wat de naam was van het politiekantoor (CGVS echtgenote, pg.3). Daarnaast blijven haar verklaringen betreffende Bashiqā enkel aan de oppervlakte en toont zij geen blijk van echte verbintenis of herinneringen aan het dorp dat jarenlang het hare zou zijn geweest (CGVS echtgenote, pg.4).

Dit gaat eveneens op betreffende de gebeurtenissen die haar familie zou hebben meegemaakt naar aanleiding van de inval van Daesh. Zo stelt zij dat haar zus is ontvoerd, maar kan verder geen details geven over hoe de rest van haar familie vervolgens Bashiqā is kunnen ontvluchten (CGVS, echtgenote, pg.3). Evenmin kan zij aangeven wanneer haar familie naar Bashiqā zou zijn teruggekeerd (CGVS, echtgenote, pg.5).

Daarenboven stemmen haar verklaringen betreffende haar vertrek uit Irak evenmin overeen met de verklaringen die zij aflegde in Duitsland. Zo stelt zij in huidig gehoor dat jullie bij de inval van IS vanuit Bashiqā naar Sheikhan zijn gevlucht, er twee dagen hebben gebleven alvorens naar Istanbul te vertrekken (CGVS echtgenote, pg.4). Dit terwijl zij tegenover de Duitse instanties verklaart in Sheikhan te hebben gewoond, naar Zakho te zijn gevlucht bij de inval van IS, en er twee maand te hebben verbleven alvorens naar Turkije te vertrekken. Dit terwijl zij eveneens verklaart in oktober 2015 uit Irak te zijn vertrokken (Anhörungsniiederschrift, pg.3, 5). Het dient geen betoog dat haar verklaringen niet compatibel zijn met de feiten zoals deze zich werkelijk voordeden, namelijk de inval van IS in augustus 2014 in de regio. Daarenboven verklaart zij tegenover de Duitse autoriteiten dat zij in Sheikhan woonachtig was, ze daar naar school is geweest en dat haar school 'Sheikhan' zou zijn genaamd (Anhörungsniiederschrift, pg.6). Ook stelt zij, in tegenstelling met uw verklaringen in huidig gehoor, dat haar eerste kind in Sheikhan geboren is (Anhörungsniiederschrift, pg.6). Tevens rept zij bij de Duitse asielinstanties met geen woord over de ontvoering van haar zus. Het dient dan ook geen betoog dat hieruit kan worden afgeleid dat jullie daadwerkelijk trachten de Europese asielinstanties te misleiden betreffende jullie herkomst en uw recente verblijfplaatsen in Irak.

Daar u bewust de Europese autoriteiten tracht te misleiden betreffende jullie identiteit, herkomst en recente verblijfplaatsen, kan er reeds bij voorbaat de nodige twijfel worden geuit bij de persoonlijke gebeurtenissen die u aanhaalt in België en die zich op deze plaatsen zouden hebben afgespeeld, namelijk het proces waaraan u onderhevig zou zijn en de mogelijke consequentie van een gevangenisstraf in Mosul waar u als Koerd vreest extra te zullen worden gevisieerd.

Uw geloofwaardigheid wordt vervolgens verder gekelderd door het feit dat u bij de Duitse asielautoriteiten met geen woord rept over deze mogelijke vervolging én zelfs aangeeft dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend (Anhörungsniiederschrift, pg.5).

Tevens zijn de inhoudelijke inconsistenties in uw verklaringen betreffende dit proces van die aard dat uw geloofwaardigheid ook op dat vlak sterk in gedrang komt. Zo stelt u dat u tot een gevangenisstraf van 11 jaar zou worden veroordeeld indien u de acht contracten die uw vader destijds op uw naam had laten zetten en die de Iraakse autoriteiten terugvorderden niet aan hen zou teruggeven (CGVS, pg.6). Ten eerste is het bijzonder opmerkelijk dat u, die besloot in 2013 vrijwillig naar Irak terug te keren, voor uw terugkeer niet door uw familie op de hoogte werd gesteld van deze hangende rechtszaak en alleen maar werd verteld dat het beter was om niet terug te keren (CGVS, pg.9). Het spreekt vanzelfs dat een dergelijk element eventueel van doorslaggevend belang kon zijn om, voor iemand die reeds jaren illegaal in het land verbleef, de basis te vormen van een aanvraag tot internationale bescherming en

bovendien kon u met deze informatie het risico waaraan u mogelijks onderhevig was bij een terugkeer inschatten. Dat uw familie dit voor u verzweeg, raakt dan ook kant noch wal. Vervolgens zou een vriend van uw vader u wel hebben ingelicht toen u op de luchthaven aankwam en u hebben gezegd binnen te blijven en het huis niet te verlaten omwille van deze rechtszaak (CGVS, pg. 9). Het is dan ook vervolgens opmerkelijk dat u zich niet lang erna wel blootstelt aan de autoriteiten door het aanvragen van een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs waarmee ook meteen de rechtszaak weer opgerakeld werd (CGVS, pg.9). Dat u het risico zou lopen zonder zich eerst te vergewissen van de specificiteiten van deze rechtszaak en welke mogelijke gevolgen u zich op de nek zou halen bij het bekendmaken van uw identiteit bij de Iraakse autoriteiten, is opnieuw weinig aannemelijk. Bijzonder onaannemelijk is uw verklaring waarom u niet in staat was om simpelweg deze contracten terug te geven. Zo geeft u aan dat u hierin niet slaagde omdat uw moeder haar medewerking niet wou verlenen. Ze zou dit hebben geweigerd hebben, uit koppigheid of wraak omdat de Arabieren uw vader en uw broer zouden hebben gedood (CGVS, pg.6). U stelde nochtans zeker te zijn dat ze wist waar die contracten lagen (CGVS, pg.6). Geconfronteerd met het feit dat een elfjarige gevangenisstraf in Mosul waar u vreesde niet levend vandaan te komen, wel een hoge tol was voor de wraakgevoelens van uw eigen moeder, geeft u vervolgens aan dat ze mentaal niet meer in orde was (CGVS, pg. 9). U legt overigens geen enkel document voor die uw beweringen omtrent deze rechtszaak kan bevestigen. Niet alleen kan, louter op basis van uw huidig gehoor, de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet staande blijven, laat staan wanneer vergeleken wordt met uw verklaringen in Duitsland. Daarin stelde u immers na uw terugkeer naar Irak geen persoonlijke problemen te hebben gekend en in plaats van thuis te moeten schuilen, werkzaam te zijn geweest in een firma in Erbil waar u tevens een werkcontract voorlegt (zie bovenstaande). Opnieuw dient geen betoog dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen er evenmin in bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De documenten betreffende uw procedure in Duitsland, een moederboekje in Duitsland en documenten van uw kinderen afgegeven in Duitsland bevestigen uw verblijf en verzoek om internationale bescherming in Duitsland. De medische attesten tonen aan dat uw echtgenote psychologisch wordt opgevolgd, maar tonen daarmee de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aan. De documenten betreffende uw schoonfamilie het nationaliteitsbewijs van uw schoonvader, en de identiteitskaarten van uw schoonvader, schoonmoeder en schoonzus zijn enkel kopieën die gemakkelijk manipuleerbaar zijn en daardoor niet als enig bewijs kunnen worden beschouwd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een enig middel wordt "getrokken uit de schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van de artikels 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, schending van het artikel 3 en 6 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding".

Verzoekers verwijzen naar de principes van de bewijslast.

Ten aanzien van de bestreden beslissingen wordt aangevoerd wat volgt:

"Vertaling van het procédé in Duitsland"

De procedure in Duitsland is volledig in het Duits. Alleen de raadsman van de verzoeker kan geen enkele zin in het Duits begrijpen. Het feit dat de CGVS niet hun hele hoorzitting hebben vertaald, is in strijd met het recht van verdediging van verzoekers.

De verdedigende partij verwijst meerdere keren naar deze procedure om hen te beschuldigen valse identiteitsdocumenten te produceren. De raadsman van de verzoekers (en uw Raad ook) heeft echter geen vertaling om de verklaringen en de elementen in de Duitse procedure te verifiëren die de CGVS in staat stellen tot deze conclusie te komen.

Gezien de ernst van de aanklachten, is het belangrijk dat de betwiste beslissingen moeten worden vernietigd om een proper vertaling van de documenten in het Duits te ontvangen.

Er is een klaarblijkelijke schending van het artikel 6 EVRM.

Geen document om hun oorspronkelijke stad te bewijzen

De hele beslissing is gebaseerd op het feit dat de CGVS niet gelooft in de oorsprong of de aan de Duitse autoriteiten verstrekte documenten. Helaas maakt het het voor ons onmogelijk om iets in verband met deze verklaringen te verifiëren, omdat de raad geen Duits spreekt of begrijpt.

Delsniettemin, zou het de verdedigende partij gemakkelijk zijn geweest om vragen te stellen met betrekking tot de stad van herkomst. Niets van dien aard is gevraagd om te proberen zich te richten op het gebied van herkomst. De CGVS kan ondanks alles niet alles op de schouders van de eerste verzoekende partij doen, met dien verstande dat hij meer dan 10 jaar in Duitsland heeft gewoond voordat hij vrijwillig naar Irak terugkeerde.

De verzoekers belooft nieuwe documenten neer te leggen om hun oorspronkelijke stad te bewijzen."

Verzoekers verwijzen naar het risico op vervolging omwille van het lidmaatschap van een sociale groep. "De CGVS heeft geen onderzoek gedaan in verband met de twee dochter die heeft al hun leven in Europa geleefd. Ze zijn van Koerdische origine en hun leven zijn in gevaar tegen de Sjiiitische militie en DAESH.

De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid 2, letter a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld] en (f) [daden van genderspecifieke of kind specifieke aard] van de wet van 15 december 1980.

De CGVS heeft absoluut moet onderzocht de vrees om vervolgen te zijn in het geval van het terugkeer naar Irak omwille van het feit dat de eerste verzoekende partij heeft een gevangenisstraf van elf jaar. De macht dat de Sjiiitische militie heeft tegen zijn eigen bevolking kan leiden tot severe vervolging tegen koerdische moslim man. Op de 5 pagina van de beslissing heeft de CGVS geen pagina over het vervolging van de Koerdische moslim man gewijdt."

Verzoekers verwijzen naar de principes inzake het voordeel van de twijfel.

Inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stellen verzoekers:

"Verzoekende partij puur een middel uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Om te veronderstellen dat een asielzoeker niet van de erkenning van het statuut van vluchteling zoals hierboven gevraagd kan genieten, past het voor alle minder om deze versoepelde eis van de graad van blind geweld toe te passen.

Aangezien de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid;

Dat, in overeenstemming met de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980, zelfs indien de tegenpartij beschouwde dat de asielaanvraag niet gegrond was in de zin van de status voor vluchtelingen, diende ze toch haar beslissing te motiveren onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysieke integriteit

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;

Dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, dat het risico zich kan materialiseren onder de vorm van folteringen of onmenselijke of degraderende behandelingen;

Dat de verzoekende partij herinnert aan wat aangehaald werd tijdens haar verhoor op het CGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is;

Dat de beslissing van het CGVS dient vernietigd te worden en de verzoekster de status toe te kennen van vluchteling en ten subsidiaire titel haar de subsidiaire beschermingsstatus te geven;

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van “subsidiare bescherming” en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;”.

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, “*Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*”, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, “*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*”, 2009, “<http://curia.europa.eu>”).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, “*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*”, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.3. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is een administratie, met aan het hoofd de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, ten aanzien van wie de regels eigen aan een procedure van jurisdictionele aard, met onder meer het recht op tegenspraak, niet van toepassing zijn.

Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Bijgevolg is artikel 6 van het EVRM niet toepasselijk op de procedure voor de commissaris-generaal.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.5.1. Verzoekers voeren aan dat hun voorgaande procedure in Duitsland in het Duits verliep en dat verweerder, wiens beslissingen zijn gebaseerd op elementen van het Duitse administratief dossier, geen vertaling heeft voorzien van de Duitstalige stukken. De advocaat van verzoekers voert aan geen Duits te begrijpen en vraagt de vernietiging van de bestreden beslissingen om een vertaling van de Duitse documenten te bekomen.

De Raad stelt vast dat artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is en dat de bestreden beslissingen genomen zijn in het Nederlands. Derhalve is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct toegepast. De proceduretaal voor het onderzoek van de asielaanvraag, zoals bepaald in voormeld artikel 51/4, § 1, kan niet gelijk gesteld worden met de taal van de informatiebronnen die gehanteerd worden door verweerder.

In de mate dat de informatiebron van verweerder het Duitse administratief dossier betreft, tonen verzoekers daarenboven niet concreet aan dat het voor hen of de advocaat onmogelijk zou zijn om zelf, of desnoods via derden, kennis te nemen van de inhoud van dit dossier gelet op het feit dat het Duits een nationale taal is in België.

2.2.5.2. Verzoekers stellen in het verzoekschrift nieuwe documenten bij te brengen teneinde de herkomst uit hun oorspronkelijke stad te bewijzen. De Raad stelt vast dat verzoekers geen nieuwe documenten hebben bijgebracht om hun voorgehouden stad of regio van herkomst aan te tonen.

2.2.5.3. Verzoekers stellen: *“Delsniettemin, zou het de verdedigende partij gemakkelijk zijn geweest om vragen te stellen met betrekking tot de stad van herkomst. Niets van dien aard is gevraagd om te proberen zich te richten op het gebied van herkomst.”*

Verzoekers miskennen te dezen echter de bestreden motivering waaruit blijkt dat:

- de tijdspanne en de plaatsen van herkomst die verzoeker meedeelde bij de Duitse autoriteiten verschillen van het gestelde bij de Belgische asieldiensten, met name of verzoeker afkomstig is uit Sheikhan of Bashiqa en of de dochter Elena geboren is in Irak dan wel Turkije;
- verzoeker bij de Duitse autoriteiten 2015 als vertrekdatum uit Irak neemt en dit vanuit Zakho, terwijl hij bij de Belgische autoriteiten 2014 als vertrekdatum situeert met een vertrek uit Bashiqa en achtereenvolgens Sheikhan;
- verzoekers geen enkel document voorleggen (zoals een voedselrantsoenkaart, woonstkaart, kieskaart of geboorteakte), hetgeen een vermoeden creëert dat verzoekers geen zicht wensen te bieden over hun werkelijke woonplaats en leefsituatie;
- verzoekers verklaringen over zijn activiteiten na zijn terugkeer naar Irak aantonen dat hij op bewuste wijze het CGVS tracht te misleiden;
- de verklaringen van verzoekster inzake haar afkomstig uit Bashiqa, er steeds te hebben gewoond en dat haar ouders er tot op heden nog steeds woonachtig zijn, niet aannemelijk zijn omdat zij weinig tot geen kennis weet te etaleren betreffende Bashiqa, bv. inzake deze bevolkingssamenstelling van de omringende dorpen;
- verzoekster stelt dat haar zus is ontvoerd, maar kan verder geen details geven over hoe de rest van haar familie vervolgens Bashiqa is kunnen ontvluchten, noch kan zij aangeven wanneer haar familie naar Bashiqa zou zijn teruggekeerd;
- verzoeksters verklaringen betreffende haar vertrek uit Irak stemmen niet overeen met haar verklaringen die zij aflegde in Duitsland; daarenboven zijn haar verklaringen niet compatibel met de feiten zoals deze zich werkelijk voordeden, namelijk de inval van IS in augustus 2014 in de voorgehouden regio van herkomst;
- verzoekster verklaarde tegenover de Duitse autoriteiten, in tegenstelling tot haar verklaringen ten aanzien van de Belgische autoriteiten, dat zij in Sheikhan woonachtig was, ze daar naar school is geweest en dat haar school 'Sheikhan' zou zijn genaamd, dat haar eerste kind in Sheikhan geboren is; daarenboven verklaart zij niets over de ontvoering van haar zus.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de verklaringen van verzoekers inzake de voorgehouden regio van herkomst heeft getoetst aan hetgeen ze verklaarden ten aanzien van de Belgische autoriteiten; tevens blijkt dat deze verklaringen zowel werden getoetst ten aanzien van hun onderlinge verklaringen als ten aanzien van wat ze verklaarden in Duitsland.

Verweerder heeft derhalve getracht om zowel via kennisvragen als vragen omtrent hun persoonlijke ervaringen te achterhalen wat de werkelijke regio van herkomst is van verzoekers.

2.2.5.3. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan omtrent hun twee dochters, blijkt dat ze geen begin van bewijs aanbrengen waaruit kan blijken dat hun dochters omwille van hun vermeende Koerdische origine enig vluchtelingenrechtelijk risico zouden lopen.

Het komt aan verzoekers toe een inspanning te doen om hun verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

2.2.5.4. Verzoekers stellen dat verweerder niet heeft onderzocht wat het risico voor verzoeker is omwille van een gevangenisstraf die ten aanzien van hem zou zijn uitgesproken.

Het verweer van verzoekers betreft een miskenning van de motivering die luidt als volgt:

“Daar u bewust de Europese autoriteiten tracht te misleiden betreffende jullie identiteit, herkomst en recente verblijfplaatsen, kan er reeds bij voorbaat de nodige twijfel worden geuit bij de persoonlijke gebeurtenissen die u aanhaalt in België en die zich op deze plaatsen zouden hebben afgespeeld, namelijk het proces waaraan u onderhevig zou zijn en de mogelijke consequentie van een gevangenisstraf in Mosul waar u als Koerd vreest extra te zullen worden geïnterviewd.

Uw geloofwaardigheid wordt vervolgens verder gekelderd door het feit dat u bij de Duitse asielautoriteiten met geen woord rept over deze mogelijke vervolging én zelfs aangeeft dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend (Anhörungsniederschrift, pg.5).

Tevens zijn de inhoudelijke inconsistenties in uw verklaringen betreffende dit proces van die aard dat uw geloofwaardigheid ook op dat vlak sterk in gedrang komt. Zo stelt u dat u tot een gevangenisstraf van 11 jaar zou worden veroordeeld indien u de acht contracten die uw vader destijds op uw naam had laten zetten en die de Iraakse autoriteiten terugvorderden niet aan hen zou teruggeven (CGVS, pg.6). Ten eerste is het bijzonder opmerkelijk dat u, die besloot in 2013 vrijwillig naar Irak terug te keren, voor uw terugkeer niet door uw familie op de hoogte werd gesteld van deze hangende rechtszaak en alleen maar werd verteld dat het beter was om niet terug te keren (CGVS, pg.9). Het spreekt vanzelf dat een dergelijk element eventueel van doorslaggevend belang kon zijn om, voor iemand die reeds jaren illegaal in het land verbleef, de basis te vormen van een aanvraag tot internationale bescherming en bovendien kon u met deze informatie het risico waaraan u mogelijks onderhevig was bij een terugkeer inschatten. Dat uw familie dit voor u verzwegen, raakt dan ook kant noch wal. Vervolgens zou een vriend van uw vader u wel hebben ingelicht toen u op de luchthaven aankwam en u hebben gezegd binnen te blijven en het huis niet te verlaten omwille van deze rechtszaak (CGVS, pg. 9). Het is dan ook vervolgens opmerkelijk dat u zich niet lang erna wel blootstelt aan de autoriteiten door het aanvragen van een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs waarmee ook meteen de rechtszaak weer opgerakeld werd (CGVS, pg.9). Dat u het risico zou lopen zonder zich eerst te vergewissen van de specificiteiten van deze rechtszaak en welke mogelijke gevolgen u zich op de nek zou halen bij het bekendmaken van uw identiteit bij de Iraakse autoriteiten, is opnieuw weinig aannemelijk. Bijzonder onaannemelijk is uw verklaring waarom u niet in staat was om simpelweg deze contracten terug te geven. Zo geeft u aan dat u hierin niet slaagde omdat uw moeder haar medewerking niet wou verlenen. Ze zou dit hebben geweigerd hebben, uit koppigheid of wraak omdat de Arabieren uw vader en uw broer zouden hebben gedood (CGVS, pg.6). U stelde nochtans zeker te zijn dat ze wist waar die contracten lagen (CGVS, pg.6). Geconfronteerd met het feit dat een elfjarige gevangenisstraf in Mosul waar u vreesde niet levend vandaan te komen, wel een hoge tol was voor de wraakgevoelens van uw eigen moeder, geeft u vervolgens aan dat ze mentaal niet meer in orde was (CGVS, pg. 9). U legt overigens geen enkel document voor die uw beweringen omtrent deze rechtszaak kan bevestigen. Niet alleen kan, louter op basis van uw huidig gehoor, de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet staande blijven, laat staan wanneer vergeleken wordt met uw verklaringen in Duitsland. Daarin stelde u immers na uw terugkeer naar Irak geen persoonlijke problemen te hebben gekend en in plaats van thuis te moeten schuilen, werkzaam te zijn geweest in een firma in Erbil waar u tevens een werkcontract voorlegt (zie bovenstaande). Opnieuw dient geen betoog dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen.”

De voorgaande motivering, die niet concreet wordt weerlegd, blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.5.5. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekers beroepen zich op artikel 48/4 inzake de subsidiaire beschermingsstatus en voeren dienaangaande een theoretische uiteenzetting. Deze theoretische uiteenzetting wordt echter op generlei wijze concreet toegepast op de situatie van verzoekers of aangewend als concreet verweer ten aanzien van de bestreden beslissingen.

De beslissingen luiden inzake de subsidiaire bescherming als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

*Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.*

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.”

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekers maken omwille van de hogere vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekers voor hun komst naar België te speculeren of over de vraag of verzoekers afkomstig zijn uit een regio waar geen risico in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet aanwezig is.

De Raad omwille van de hogere vaststellingen enkel afleiden dat verzoekers zelf menen dat er in hun werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS